

Arrest

nr. 280 593 van 23 november 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 mei 2022.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 29 juli 2021, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland.

Uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt dat de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo's, niet onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigden van internationale bescherming, doch blijkens diezelfde informatie kan in de praktijk soms niet worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke situatie (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland, wordt voor statushouders - waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeftes zoals eten, onderdak en stromend water. Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekende partij, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen.

3. De Raad wijst erop dat dergelijke landeninformatie, zoals die door verzoekende partij aangehaald, omtrent de situatie van verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Een dergelijke algemene verwijzing, zoals die naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

De loutere, algemene verwijzing naar de situatie van personen die om internationale bescherming in Griekenland verzoeken, dan wel deze er hebben verkregen, is op zich dus geenszins voldoende om aan te tonen dat verzoekende partij haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor verzoekende partij haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

4. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers op individuele wijze in concreto te worden aangetoond. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen. De verzoekende partij komt niet verder dan het aanhalen van landeninformatie en het herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen, hetgeen natuurlijk niet volstaat. Verder gaat zij niet op concrete wijze in op de motieven in de bestreden beslissing. Zo wordt aangehaald dat zij wel recht had op allerlei bijstand, onder meer opvang in een centrum, materiële steun en een geldelijke uitkering. Zij stelt bovendien zelf geen initiatief te hebben genomen om taallessen te vinden of om werk te vinden.

Verzoekende partij stelt vervolgens dat er zich geen informatie omtrent de situatie in Griekenland in het administratief dossier bevindt, noch dat het CGVS zelf enig onderzoek heeft ondernomen.

De Raad wijst erop dat in casu, gelet op de informatie opgenomen in het administratief dossier, genoegzaam vaststaat dat aan verzoekende partij in Griekenland internationale bescherming werd verleend, hetgeen zij niet betwist. Het Commissariaat-generaal komt zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat "de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie." Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) of uit enige andere wettelijke bepaling volgt dat de commissaris-generaal gehouden

zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, zoals bijvoorbeeld het aan de hand van algemene informatie(rapporten) documenteren, onderzoeken of analyseren van de situatie van begunstigden van internationale bescherming in die andere EU-lidstaat, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde. Verzoekende partij lijkt hieraan voorbij te gaan.

Voorts dient erop te worden gewezen dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu gelet op voormelde informatie in het administratief dossier omtrent de in Griekenland aan de verzoekende partij toegekende internationale bescherming, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij het slachtoffer was van vernederingen en racisme, en dat zij het slachtoffer is van een bloedwraak, stelt de Raad vast dat zij zich beperkt tot loutere beweringen die zij niet staaft met enige begin van bewijs. Deze elementen kwamen bovendien niet aan bod tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar de ‘coronacrisis’, heeft zij niet aangetoond dat de ontwikkelingen van de COVID-19-pandemie in Griekenland een zodanig niveau zou bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad merkt bovendien op dat geen enkele informatie waartoe zij toegang kan hebben, erop wijst dat Griekenland door deze pandemie meer dan België zou worden getroffen.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in casu in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 september 2022 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord.

De verzoekende partij geeft een uiteenzetting betreffende het interstatelijk vertrouwensbeginsel en de – haars inziens onrechtmatige – toepassing van artikel 57/6, eerste lid, §3, 3° van de wet van 15 december 1980. Zij bevestigt op vraag van de voorzitter dat haar mondelinge uiteenzetting eveneens integraal werd opgenomen in haar aanvullende nota, waarnaar zij eveneens verwijst.”

4.2. De verzoekende partij maakte de aanvullende nota waarnaar zij ter zitting verwijst over bij aangetekend schrijven van 23 mei 2022. In deze nota wordt verwezen naar eveneens bijgevoegde landeninformatie die de verzoekende partij aanduidt als:

“1. Beneficiaries of international protection in Greece. Access tot documents and economic rights march 2021

2. La Grèce en tant qu’ état tiers sûr Osar 27.08.21.”

De verzoekende partij kaart in haar nota, met verwijzing naar voormelde landeninformatie en naar buitenlandse rechtspraak van o.a. de Nederlandse Raad van State, de situatie in en bij terugkeer voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland aan.

4.3. Zoals eerder in de beschikking van 6 mei 2022 werd opgemerkt, blijkt uit de informatie opgenomen in het administratief dossier dat aan de verzoekende partij in Griekenland internationale bescherming werd toegekend. De verzoekende partij betwist dit niet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen komt in de bestreden beslissing zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan voormelde wetsbepaling de omzetting naar Belgisch recht vormt) of uit enige andere wettelijke bepaling volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, voor zover is voldaan aan die ene voorwaarde.

Waar de verzoekende partij opwerpt dat op onrechtmatige wijze toepassing werd gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet komt het haar toe dit aan te tonen, waartoe zij echter in gebreke blijft.

4.4. Waar de verzoekende partij in haar aanvullende nota verwijst naar buitenlandse rechtspraak, is dit niet dienstig of pertinent aangezien tot op heden rechterlijke beslissingen uit andere lidstaten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

4.5. De door verzoekende partij bij haar aanvullende nota gevoegde landeninformatie ligt in dezelfde lijn als en bevestigt de informatie die zij eerder in haar verzoekschrift aanbracht en waarover in de beschikking van 6 mei 2022 wordt opgemerkt:

“Uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt dat de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo’s, niet onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigden van internationale bescherming, doch blijkens diezelfde informatie kan in de praktijk soms niet worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke situatie (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland, wordt voor statushouders - waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeftes zoals eten, onderdak en stromend water. Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekende partij, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levens-omstandigheden kunnen

bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen.”

De informatie die de verzoekende partij bijbrengt omtrent de situatie van en levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming (bij terugkeer) in Griekenland geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is op het vlak van huisvesting, werkloosheid en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorg. Uit die beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland na een bepaalde periode zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan, dat zij hierbij hindernissen van administratieve en bureaucratische aard moeten overwinnen en dat statushouders – onder wie zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van (geldige) verblijfsdocumenten – worden geconfronteerd met belemmeringen inzake toegang tot socio-economische rechten en dit voor een mogelijk lange periode. Dit maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water.

De verwerende partij brengt geen informatie bij met betrekking tot de situatie van statushouders in en zij die terugkeren naar Griekenland.

Zoals eerder werd opgemerkt in de beschikking, laat dergelijke landeninformatie evenwel niet toe om zonder meer te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zulke (landen)informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91).

Dit neemt evenwel niet weg dat er sprake is van een precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij, waarbij het aan deze laatste toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4.6. Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel waar de verzoekende partij ter zitting en in haar aanvullende nota op wijst, betreft een weerlegbaar vermoeden.

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland zijn, zoals uitdrukkelijk aangegeven door het Hof van Justitie in zijn rechtspraak waarnaar in de beschikking van 6 mei 2022 werd verwezen, van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij dient zelf in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, in casu Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Zoals werd opgemerkt in de beschikking van 6 mei 2022 – waarbij werd vastgesteld dat zij er niet in slaagt een ander licht te werpen op hetgeen de commissaris-generaal concreet heeft vastgesteld met betrekking tot haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland –, blijft de verzoekende partij op dit punt in gebreke. Haar algemeen betoog ter zitting is, net als de opmerkingen in haar aanvullende nota waarin zij op algemene wijze verwijst naar algemene landinformatie en rechtspraak en rechtsleer zonder deze echter op haar concrete, persoonlijke situatie te betrekken, niet van aard een ander licht te werpen op de vaststellingen die eerder werden gemaakt over haar situatie als statushouder in Griekenland.

Waar de verzoekende partij in de aanvullende nota verwijst naar de talloze problemen die statushouders in of bij terugkeer naar Griekenland ondervinden om een verblijfsvergunning te verkrijgen, blijkt in casu het volgende. Volgens de gegevens in het administratief dossier, waaronder de door de verzoekende partij neergelegde Griekse documenten, en zoals door verzoekende partij uitdrukkelijk bevestigd tijdens haar persoonlijk onderhoud (administratief dossier, map 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 20 juli 2021, p. 4), werd aan de verzoekende partij op 30 juli 2020 internationale bescherming toegekend en verkreeg zij tevens verblijfsdocumenten als statushouder, geldig tot 29 juli 2023. Haar verblijfsdocumenten zijn dus heden nog geldig. De verzoekende partij is nog in het bezit van twee originele documenten over de beslissing van de Griekse asieloverheid om haar een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Zij verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud haar Griekse verblijfsdocumenten, met name haar Griekse identiteitskaart alsook haar Griekse vluchtelingenpaspoort, te hebben verscheurd in kleine stukjes, na haar aankomst in België. Gelet op het belang van voormelde verblijfsdocumenten zoals dit blijkt uit de door haarzelf bijgebrachte informatie, is het weinig aannemelijk dat de verzoekende partij deze documenten zonder meer zou hebben verscheurd en/of hiervan geen kopieën heeft genomen. Verzoekende partij beperkt overigens zich tot loutere en ongestaafde beweringen; zo legt zij geen attest van verlies voor. De Raad benadrukt dat de verblijfsdocumenten nog geldig zijn tot 29 juli 2023. Indien zij deze verblijfsdocumenten werkelijk zou hebben verscheurd, toont de verzoekende partij niet aan dat zij er geen duplicaat van kan verkrijgen, noch blijkt dit uit de landeninformatie die zij voorlegt.

De Raad beklemtoont dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt om aan te tonen dat de bescherming die haar in Griekenland werd verleend niet (langer) effectief of toereikend was/is, waartoe zij in gebreke blijft. Zij maakt namelijk niet concreet aannemelijk dat haar situatie van die aard is dat zij in Griekenland, waar haar internationale bescherming werd toegekend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

De Raad herhaalt en onderstreept dat het aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waartoe zij dus evenwel in gebreke blijft.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 6 mei 2022 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES